

הרעיה שוכבת במיטתה ומצפה למפגש, "אני ישנה ולבי ער". היא שומעת את "קול דודי דופק", האהוב מגיע וקורא לה במילות חיבה: "פתחי לי אחתי רעיתי יונתי תמתי". אך העצלות מכריעה את הרעיה. היא אינה רוצה לקום ממיטתה, ללבוש את כותנתה, ולטנף את רגליה, וכשכבר קמה לפתוח – חלפה לה שעת הרצון, ואין היא מוצאת את דודה.

גם המשנה מספרת סיפור של מפגש – בין הכוהנים לממונה. הכוהנים ישנים בתוך העזרה, והממונה קורא להם מן החוץ. אך הפעם המפגש מתממש – הכוהנים השכימו עוד קודם בואו של הממונה והם מתכוונים לבואו. כאשר הממונה מגיע אין הוא צריך להמתין להם מעבר לדלת הנעולה, "הממונה בא ודופק² עליהם, והם פתחו לו".³

זוהי הסיבה לאריכות הדברים סביב בואו של הממונה – המשנה מתכוונת להציג את זמן בוא הממונה, שהוא בעיקרו ידוע, כבלתי נודע. כך המשנה מעצימה את המתח ואת הזיקה לסיפור המפגש של שיר השירים שבו הרעיה מצפה לדודה בלי לדעת מתי עתיד הוא להופיע.

התבוננות במשנה הפותחת את מסכת תמיד מחדדת עוד יותר את התקבולת שמנגידה את שני סיפורי המפגש.

וְזָקְנֵי בֵּית אֵב יִשְׁנִים שָׁם, וּמִפְתָּחוֹת הָעֶזְרָה בִּידָם. וּפְרָחֵי כְהֵנָה אִישׁ פָּסְתוּ בְּאָרְץ. לֹא הָיוּ יִשְׁנִים בְּבִגְדֵי קֹדֶשׁ, אֲלָא פּוֹשְׁטִין וּמְקַפְּלִין וּמְנִיחִים אוֹתָן תַּחַת רְאשֵׁיהֶן, וּמְתַפְּסִין בְּכַסּוֹת עֶצְמוֹן.

שתי סיבות מונעות מהרעיה שבשיר השירים לקום ולפתוח לדודה. (א) "פשטתי את כתנתי איככה אלבשנה" (ב) "רחצתי את רגלי איככה אטנפם". כמותה גם הכוהנים כבר פשטו את בגדיהם, "לא היו ישנים בבגדי קדש, אלא פושטיין..."; וגם השכמתם כרוכה ברחיצה וטבילה, כפי שמתואר בתחילת משנה ב. אך בניגוד לרעיה, הם היו משכימים "עד שלא יבא הממונה", וכשהממונה דפק פתחו לו בלא שהות.⁴

שנתם של הכוהנים במשנה א היא מתוך דריכות וציפייה, "מפתחות העזרה בידן".⁵ גם תוך כדי שינה אין הם מסיחים דעתם מזמן הפתיחה של העזרה. סיפוריה של הרעיה בשיר השירים ממשיך. לאחר שהדוד "חמק עבר" היא יוצאת לחפשו ומשלמת את מחיר עצלותה:

מִצְאָנִי הַשְּׁמָרִים הַסְּבִיבִים בְּעִיר הַפְּנִי פָּצְעוּנִי נָשְׂאוּ אֶת רִדְדֵי מַעְלֵי הַחֲמוֹת:
שיר השירים ה, ו